

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **M. U.**, narozený X
trvale bytem S. 551/33, B.
zastoupený advokátkou JUDr. Svatavou Míčkovou
sídlem Šumavská 416/15, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského náměstí 624/3, 601 67 Brno

za účasti
osob zúčastněných
na řízení: 1) **Mgr. et MgA. T. K.**, narozený X
bytem N. R. 2995, F. – M.
2) **Ing. arch. P. V.**, narozená X
trvale bytem S. 551/33, B.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. MMB/0174677/2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Úřad městské části města Brna, Brno – sever, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 15. 1. 2018, č. j. MCBSev/002708/18 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalobci a osobám zúčastněným na řízení dle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“) nařídil odstranění stavby nazvané „*přístavba terasy ve dvorní části pozemku přístupné z bytu stavebníka a stavební úpravy této bytové jednotky v 1. NP spočívající v nahrazení okna balkónovými dveřmi zajišťujícími vstup na nepovolenou terasu bytového domu při ul. S. 33, č. p. x, pozemek parc. č. x, k. ú. x*“ z důvodu, že stavba byla provedena bez opatření – územního souhlasu a ohlášení vyžadovaného stavebním zákonem, a dále dle § 130 odst. 1 stavebního zákona uložil povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby v termínu 60 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Stavební úřad dále v prvostupňovém rozhodnutí stanovil žalobci a osobám zúčastněným na řízení podmínky pro odstranění stavby, specifikované ve výroku prvostupňového rozhodnutí pod body 1. – 7. V návaznosti na odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 4. 2018, č. j. MMB/0174677/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), tak, že dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“) změnil podmínku č. 6 uvedenou ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí vypuštěním textu „*Balkonové dveře budou upraveny jako francouzské.*“ a ve zbytku dle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že napadeným rozhodnutím bylo zkráceno jeho vlastnické právo a právo rovnosti stran. Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou, že terasa není stavbou, která by podléhala povolení nebo ohlášení, že terasa je pouze lehkou konstrukcí, není spojena se zemí pevným základem, nejedná se o stavbu trvalého charakteru, kterou by nebylo možno bez nežádoucích obtíží přemístit. Námitka podjatosti pracovníce stavebního úřadu byla zamítnuta bez jakéhokoli odůvodnění. Stanovené podmínky pro odstranění stavby jsou nepřiměřené, což vyplývá z povinnosti odstranit stavbu podle předloženého technologického postupu, mohou jen dokládat strannost jednání zaměstnanců obou správních orgánů. V rozhodnutí je uvedeno, že nesmí být ohrožen provoz na přilehlých komunikacích, přitom terasa k žádné komunikaci nepřiléhá. Správní orgány argumentují neoprávněností stavby, ovšem bez jakýchkoli podkladů ve spise. Pokud ve spise jsou, jsou správní orgány povinny se s těmito vyjádřeními či důkazy v rozhodnutí vypořádat, toto ovšem zcela chybí. Správní orgány neřešily výši spoluvlastnických podílů všech vlastníků společných částí budovy a pozemku. Je otázkou, zda orgány neměly řízení přerušit a vyzvat některého z vlastníků, aby se s otázkou neoprávněné stavby obrátil k soudu. V daném případě jde primárně o skutečnost, že si žalobce údajně provedl terasu na společném pozemku, na který nemají spoluvlastníci přístup. V rámci repliky se žalobce vyjádřil k sousedským vztahům s osobami zúčastněnými na řízení, zdůraznil, že stavbou terasy neporušil obvodové zdivo ani omítku a zajistil nezávadné odvádění povrchových

vod. Setrval na svém stanovisku, že terasa je mobilní samonosnou konstrukcí malých rozměrů ze dřeva a kovu, která je nezávislá na budově a nepodléhá stavebnímu řízení. Dojem zaujatosti správních orgánů vůči žalobci vzbuzuje opakované provádění kontrol a vydávání rozdílných rozhodnutí při stejných pochybeních ostatním účastníkům řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. K žalobě uvádí, že se jedná o setrvalou argumentaci žalobce, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Stavba terasy je typickým stavebně technickým dílem ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, které podléhá povolovacímu řízení podle stavebního zákona. Žalobce opírá své tvrzení o skutečnosti, které nemají relevantní vliv na to, zda je nutno stavbu projednat podle stavebního zákona. Podstatou kompetence stavebního úřadu je existence stavebního díla, což bylo v provedeném řízení nepochybně prokázáno. Žalobce nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, a proto muselo být nařízeno odstranění stavby, neboť stavba nebyla dodatečně projednána ani povolena. Podmínka předložení technologického postupu prací při odstranění stavby je standardní podmínkou takového nařizovacího rozhodnutí, zajišťující odborné a šetrné odstranění stavby. Podmínka týkající se provozu na přilehlých komunikacích vychází z nutnosti při přemísťování stavebních prvků dbát na bezpečnost provozu na přilehlé komunikaci, je-li při odstraňování užitá. V řízení o odstranění stavby, kdy stavebník nepodal žádost o její dodatečné povolení, nezkomajší správní orgány již otázku možného dodatečného povolení, či vztahů mezi spoluvlastníky, ale jsou vázány § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
4. Osoby zúčastněné na řízení navrhuji, aby soud žalobu zamítl. V důsledku stavby terasy na společném dvoře domu je žalobcem systematicky bráněno vstupu osob zúčastněných na řízení na tento dvorek.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Předně soud nepřisvědčil námitkám žalobce směřujícím proti absolutnímu, resp. nedostatečnému vypořádání odvolacích námitek. Dle názoru zdejšího soudu se žalovaný zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného a krajskému soudu nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil.
7. Argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí (srov. zejména hodnocení na str. 5 napadeného rozhodnutí, vycházející ze zjištěného skutkového stavu popsaného na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí) obsahuje zcela jasnou reakci na odvolací námitku žalobce spočívající v tvrzení, že terasa není stavbou, která by podléhala povolení nebo ohlášení, že terasa je pouze lehkou konstrukcí, není spojena se zemí pevným základem, nejedná se o

stavbu trvalého charakteru, kterou by nebylo možno bez nežádoucích obtíží přemístit. Žalovaný uvedl, z jakého důvodu považuje předmětnou terasu za změnu dokončené stavby ve smyslu § 2 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 2 odst. 3 stavebního zákona, což je ve smyslu výše uvedeném právě oním vyjádřením odlišného právního názoru oproti názoru žalobce.

8. V návaznosti na výše uvedené soud neshledal v proběhlém správním řízení ani jakékoli pochybení spočívající v nedostatečných skutkových zjištěních. Za účelem zjištění skutkového stavu stavební úřad provedl kontrolní prohlídku dne 19. 2. 2016 a ohledání dne 21. 11. 2017, jejichž průběh zaznamenal do protokolů (viz „protokol – kontrolní prohlídka § 133 zákona č. 183/2006 Sb. – stavebního zákona“ ze dne 19. 2. 2016 a „protokol z ústního jednání spojeného s ohledáním na místě dle § 129 SZ“ ze dne 21. 11. 2017), přičemž skutečnosti při těchto šetřeních zjištěné byly dále hodnoceny a zaneseny do prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Krajský soud neshledal žádné pochybení správních orgánů při pořizování podkladů rozhodnutí. Žalobce ve skutečnosti pouze věcně nesouhlasí s provedeným hodnocením důkazů. Není pravdou, že by správní orgány řádné hodnocení důkazů vůbec neprovedly a rozhodly „*bez jakýchkoli podkladů ve spise*“ o neoprávněnosti provedení předmětné terasy, jak povšechně tvrdí žalobce.
9. Rovněž nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že námitka podjatosti pracovnice stavebního úřadu byla zamítnuta bez jakéhokoliv odůvodnění. Námitka podjatosti podaná žalobcem dne 4. 8. 2016 byla v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu vypořádána v usnesení stavebního úřadu ze dne 29. 8. 2016, č. j. MCBSev/030202/16 (srov. především str. 2 a 3), jímž úřední osoba Ing. H. R. nebyla vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci řízení o odstranění stavby s tím, že u ní nebyl zjištěn žádný konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který by bylo možno o její nepodjatosti pochybovat. Ostatně proti tomuto usnesení se mohl žalobce bránit samostatně podaným odvoláním podle § 76 odst. 5 správního řádu. Tohoto opravného prostředku však nevyužil.
10. Námitky žalobce, že napadené rozhodnutí, zejména co do stanovených podmínek odstranění stavby, svědčí o podjatosti správních orgánů obou stupňů, pak zdejší soud neshledal důvodnými, neboť z rozhodnutí v neprospěch účastníka řízení nemůže být automaticky vyvozována podjatost správního orgánu (k tomu srov. obdobně např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. Nao 14/2007-26; dále usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. Nao 75/2013-63; či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2004, č. j. Nao 13/2004-54, publ. pod č. 433/2005 Sb. NSS, dle kterého rozhodovací činnost, resp. právní názory na určitou otázku nemohou samy o sobě zakládat důvod podjatosti). Důvodem pro konstatování podjatosti může být toliko zájem na výsledku řízení s ohledem na poměr k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům (srov. § 14 odst. 1 správního řádu) či účast na řízení v téže věci v jiném stupni (srov. § 14 odst. 5 správního řádu). Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu úřední osoby na projednávané věci, zejména v případech, kdy by mohla být rozhodnutím správního orgánu přímo dotčena na svých právech. Poměr k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům (ať již přátelský či nepřátelský) může být založen příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít o vztah ekonomické závislosti apod. Žalobcem namítaný důvod je spíše postupem správního orgánu v řízení o projednávané věci – ten však správním řádem jako okolnost vyloučení úřední osoby uveden není. Zdejší soud proto uzavírá, že pouhé předchozí správní rozhodnutí

v neprospěch žalobce samo o sobě důvod podjatosti, a tedy ani pochybnost o nepodjatosti, správního orgánu nezakládá.

11. Soud dále přistoupil k přezkumu základní otázky pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, kterou je určení podmínek, jejichž splnění je pro nařízení odstranění stavby nutné, a jež tedy musí být správním orgánem v řízení o odstranění stavby zkoumány.
12. Dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že stavební úřad nařídí odstranění stavby *„vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena“*.
13. Dle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, platí, že stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti (§ 129 odst. 2 stavebního zákona).
14. Z výše uvedeného vyplývá, že řízením prvotním, obligatorním, zahajovaným *ex offio* v případě naplnění zákonných podmínek, směřujícím k odstranění tzv. černých staveb, je řízení o odstranění stavby. Od tohoto řízení se fakultativně, v případě podání žádosti vlastníkem stavby, odvíjí řízení o dodatečném povolení stavby, jehož účelem je dodatečné zhojení protiprávního stavu a zabránění odstranění stavby postavené bez příslušného rozhodnutí, opatření či jiného úkonu.
15. Uvedené odlišnosti se promítají také v rozdílnosti podmínek, jejichž splnění stavební úřad v jednotlivých řízeních zkoumá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 7 As 154/2012-26). Zatímco pro vyhovující rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je třeba kumulativního splnění podmínek uvedených v § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, v případě řízení o odstranění stavby stavební úřad zkoumá podmínky uvedené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním a že stavba nebyla povolena ani dodatečně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 8 As 127/2016-56), přičemž stavební úřad v tomto řízení nemá žádné diskreční oprávnění.
16. Pro vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je tedy podstatné „pouze“ to, zda 1) uvedená stavba je stavbou, jejíž provedení podléhá rozhodnutí, opatření či jinému úkonu vyžadovanému stavebním zákonem (pro zjednodušení soud bude nadále souhrnně pro tyto akty používat označení „povolení“), 2) byla provedena bez tohoto povolení a 3) k potřebnému povolení nedošlo ani dodatečně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48, pro řízení o odstranění stavby nejsou relevantní námitky svou povahou *de facto* směřující do řízení o dodatečném povolení stavby.
17. K tomu, aby stavební úřad v posuzované věci mohl vydat rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, byl tedy v první řadě povinen postavit najisto, že předmětná terasa je stavbou, jejíž provedení podléhá povolení vyžadovanému stavebním zákonem. Stavba terasy byla stavebním úřadem popsána jako *„zaujímající převážnou část plochy uzavřeného dvora, přístupného ze společných prostor bytového domu, tj. z podesty v 1. NP. Podlaha terasy je umístěna nad plochou dvora a je tvořena dřevěnými deskami, které jsou nesené ocelovými*

trubkami kotvenými šrouby do obvodového zdiva. Terasa je opatřena pouze zábradlím bez svislé výplně. Přístup na terasu ze společných prostor je znemožněn odstraněním kliky přístupových dveří (k dispozici u stavebníka). Přístup na terasu je zajištěn z bytu p. U., a to dveřmi, které nahradily stávající okno orientované [do] dvorní části pozemku, tj. uzavřeného společného dvorku. Dešťové vody z teras stékají na plochu dvorku do stávající dvorní vpusti”.

18. Pro posouzení, zda se jedná o stavbu podléhající povolení (v daném případě dle závěrů žalovaného stavebnímu povolení a územnímu rozhodnutí) je rozhodující charakter této stavby. Vzhledem k výše uvedenému popisu terasy (který žalobce ani nijak nerozporuje) soud musí dát za pravdu žalovanému, že předmětná terasa představuje stavbu, neboť byla vytvořena (zcela jistě přinejmenším ukotvena šrouby do obvodového zdiva bytového domu) montážní technologií ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Otázka, zda se jedná o samostatnou stavbu, nebo přístavbu bytového domu, se odvíjí od posouzení toho, zda půdorysně rozšiřuje stavbu bytového domu a zda je s touto stavbou vzájemně provozně propojena [viz § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona]. Kromě toho, že je terasa se stavbou bytového domu spojena konstrukčně (kotvenými šrouby do obvodového zdiva), žalobce vytvořil také komunikační propojení stavby hlavní a terasy, když nahradil okno dveřmi zajišťujícími přístup na terasu (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 8 As 11/2012-47, nebo ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 13/2011-97). Část domu (byt žalobce) je tedy s terasou provozně propojena a tvoří společně funkční celek. Jelikož terasou dochází k půdorysnému rozšíření bytového domu, jsou oba definiční znaky přístavby ve smyslu § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona naplněny.
19. Co se týče zákonných požadavků na umístění a povolení přístavby, sdílí přístavba osud stavby hlavní. Pro posouzení, zda pro stavbu předmětné terasy bylo vyžadováno územní rozhodnutí a stavební povolení, je tedy rozhodující charakter stavby hlavní, tj. bytového domu. Jak uvedl žalovaný, jedná se o stavbu pro bydlení s jedním podzemním a dvěma nadzemními podlažími a podkrovím, o celkové zastavěné ploše více než 150 m², na kterou se tudíž nevztahuje výjimka stanovená v § 104 stavebního zákona pro stavby vyžadující toliko ohlášení, a pro jejíž realizaci je třeba stavební povolení a územní rozhodnutí dle § 108 odst. 1 a § 92 odst. 1 stavebního zákona.
20. Lze tedy shrnout, že žalovaný zcela správně posoudil terasu jako přístavbu bytového domu, v důsledku čehož také dospěl ke správnému závěru, že tato přístavba podléhala územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení.
21. Skutečnost, že žalobce od zahájení správního řízení o odstranění stavby považuje konstantně terasu za „lehkou mobilní samonosnou konstrukci malých rozměrů ze dřeva a kovu, která je konstrukčně nezávislá na budově a která nepodléhá stavebnímu povolení ani ohlášení” sama o sobě nijak nevyvrací právní kvalifikaci terasy provedenou žalovaným. Žalobce v rámci svého odvolání toliko uvedl, že „je přesvědčen, že terasa ve smyslu § 103 stavebního zákona nepodléhá povinnosti požádat si o stavební povolení ani ohlášení“. Neuvádí však, jakou stavbou, potažmo terénní úpravou, zařízením či udržovací prací zmiňovanými v § 103 stavebního zákona, jež nevyžadují stavební povolení ani ohlášení, předmětná terasa má být, potažmo pod jaké ustanovení citovaného paragrafu by měla být zařazena. Žalobce nijak nezduodňuje své přesvědčení, jakož ani nevyvrací důvody uvedené správními orgány, pro které považují stavbu terasy za přístavbu dokončené stavby. Zákonným znakem stavby pro účely stavebního zákona není spojení se zemí pevným základem, nepřemístitelnost ani trvalost, jak se domnívá žalobce. Stavbou je

totiž podle stavebního zákona například také změna stavby (§ 2 odst. 4), výrobek plnící funkci stavby či stavba dočasná (§ 2 odst. 3). Spojení se zemí pevným základem bylo za účinnosti § 119 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, důležité pro posouzení, zda je stavba nemovitostí pro účely tohoto zákona. Obsah pojmů „stavba“ užitých v tomto předpise a ve stavebním zákoně je ovšem rozdílný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 37/2013-40).

22. Žalobce navíc tvrdí pouze to, že předmětná stavba podle něj nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení. Již ovšem ani netvrdí (natož aby takové tvrzení podpořil konkrétní argumentací), že by stavba nepodléhala územnímu rozhodnutí, což je taktéž rozhodnutí vyžadované stavebním zákonem ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
23. Zdejší soud proto ve shodě se správními orgány považuje za splněnou podmínku 1) § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, když předmětnou terasu shledává stavbou, jejíž provedení podléhá rozhodnutí vyžadovanému stavebním zákonem (územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení).
24. S ohledem na skutečnost, že stavba nebyla umístěna a povolena před její realizací a žalobce ani v průběhu správního řízení nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, není sporu o tom, že v posuzované věci došlo také k naplnění podmínky 2) a 3) § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona pro nařízení odstranění stavby. Předmětná terasa byla provedena bez povolení vyžadovaného stavebním zákonem, přičemž toto povolení nebylo žalobci uděleno ani dodatečně. Byl-li si žalobce od počátku vědom, že předmětnou stavbu realizoval bez příslušného povolení stavebního úřadu, musí být připraven nést i následky takové situace.
25. Žalobce dále namítá, že stanovené podmínky pro odstranění stavby jsou nepřiměřené. K takto obecně vznesené námitce zdejší soud předně poznamenává, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Zdejší soud přitom neshledal, že by napadené rozhodnutí po odstranění povinnosti upravit balkónové dveře jako francouzské, původně stanovené v podmínce č. 6 výroku prvostupňového rozhodnutí, obsahovalo jakkoli nestandardní či nepřiměřené podmínky odstranění stavby. Žalobce neuvedl (vyjma podmínky č. 1 a č. 4 – k tomu viz dále) žádnou konkrétní podmínku, kterou shledal nepřiměřenou. Stejně tak neuvedl, jakým způsobem bylo stanovenými podmínkami zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv a ani v čem konkrétně spatřuje jejich nezákonnost.
26. Co se týče podmínky stanovené pod č. 1 ve znění *„Stavba bude odstraněna podle předloženého technologického postupu bouracích prací a odstraněna bude nejpozději do 120 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto [prvostupňového] rozhodnutí.“*, zdejší soud ji ve shodě s žalovaným považuje za zcela standardní. Jejím účelem je efektivní odstranění stavby s možností veřejnoprávního dohledu stavebního úřadu (což soud považuje za legitimní požadavek). Spatřuje-li žalobce tuto podmínku nadbytečnou vzhledem k jednoduché skladbě terasy, jak naznačuje jeho žalobní tvrzení, soud uvádí, že v takovém případě by pro něj předložení návrhu technologického postupu nemělo představovat nepřiměřenou

zátěž, ať už co se týče odborné či časové náročnosti. V každém případě považuje soud za účelné, aby stavba terasy, jakožto nepovolená stavba byla odstraněna předem oznámeným způsobem. Skutečnost, že žalobce terasu nepovažuje za stavbu podléhající stavebnímu řízení, a tudíž i její odstranění shledává zcela bagatelním, neznámá, že by ji nebylo možné odstranit způsobem, který by byl v rozporu s veřejným právem nebo který by nepřiměřeným způsobem zasahoval do práv třetích osob apod. Právě proto, aby k takové situaci nedošlo, je žádoucí, aby byl stavebnímu úřadu předem předložen návrh technologického postupu odstranění stavby.

27. Co se týče podmínky stanovené pod č. 4 ve znění „*Odstraňováním stavby nesmí být ohrožen provoz na přilehlých komunikacích.*“, její stanovení není nijak vázáno na skutečnost, že by stavba, jejíž odstranění je nařízeno, musela přímo přiléhat k pozemní komunikaci. Skutečnost, že stavba terasy nepřiléhá k pozemní komunikaci u předmětného bytového domu, neznámá, že při činnosti související s jejím odstraňováním nemůže být provoz na této komunikaci ovlivněn. Je zcela legitimní po žalobci požadovat, aby si při odstraňování nepovolené stavby počínal tak, aby jím nebyla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích přiléhajících k předmětnému bytovému domu, pakliže by jich při odstraňování stavby bylo užito, např. při vynášení či vyvážení stavebního odpadu, umístění kontejneru či používání stavební techniky. Taková podmínka je opět zcela standardní a přiměřená. Navíc ani v rámci námitky proti této podmínce žalobce neuvádí, zda vůbec, popř. čím konkrétně bylo v případě této podmínky zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. Spatřuje-li žalobce uvedenou podmínku na daný případ neuplatnitelnou, tj. má-li za to, že při odstraňování stavby nemůže ohrozit provoz na přilehlých komunikacích, tím spíše nemůže mít důvod se v důsledku jejího stanovení cítit zasažen na svých právech.
28. Dle názoru žalobce správní orgány dále pochybily, když ostatní spoluvlastníky bytového domu nevyzvaly k vyjádření ke stavbě předmětné terasy. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Ostatní spoluvlastníci bytového domu, tj. osoby zúčastněné na řízení, byly účastníky správního řízení dle § 129 odst. 10 stavebního zákona v postavení účastníků řízení dle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, a mohly tak v průběhu správního řízení činit svá vyjádření. Rovněž byly stavebním úřadem poučeny o svém právu podávat námitky, a to nejpozději při ústním jednání konaném dne 21. 11. 2017 (srov. oznámení o pokračování řízení o odstranění stavby ze dne 3. 11. 2017, č. j. MCBSev/042946/17). Osoby zúčastněné na řízení tedy mohly činit svá vyjádření k věci, stavební úřad nebyl povinen s ohledem na zákonné podmínky rozhodné pro nařízení odstranění stavby tyto osoby vyzývat ke konkrétním vyjádřením. Pro rozhodnutí ve věci byl pro stavební úřad rozhodující zjištěný skutkový stav na místě, nikoli tvrzení účastníků řízení.
29. Stejně tak v posuzované věci nebyly pro stavební úřad jakkoli relevantní výše spoluvlastnických podílů spoluvlastníků bytového domu, jak se mylně domnívá žalobce. Jak bylo uvedeno výše, pro meritorní rozhodnutí daného správního řízení je podstatná toliko skutečnost, že žalobce jako stavebník provedl stavbu předmětné terasy, přičemž k tomuto provedení nedisponoval příslušným povolením vyžadovaným stavebním zákonem. Soukromoprávní otázky, které žalobce nastiňuje, nejsou předběžnými otázkami pro rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Správní orgány proto neměly důvod správní řízení přerušovat ani vyzývat spoluvlastníky, aby se s otázkou neoprávněné stavby obrátili k soudu.

30. Namítá-li žalobce, že bylo zkráceno jeho vlastnické právo, pak je nutno konstatovat, že nařízení odstranění stavby jistě představuje zásah do vlastnického práva, nicméně v tomto případě se (s ohledem na výše učiněné závěry) jedná o zásah učiněný na základě zákona a v jeho mezích. K námitce porušení § 7 správního řádu žalobce neuvedl žádné bližší skutečnosti ani argumenty, proto soud může pouze v obecné rovině konstatovat, že v napadeném rozhodnutí ani jemu předcházejícím řízení neshledal žádný krok správního orgánu, který by mohl vést k narušení rovnosti stran.

IV. Shrnutí a náklady řízení

31. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
33. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. dubna 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu